

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

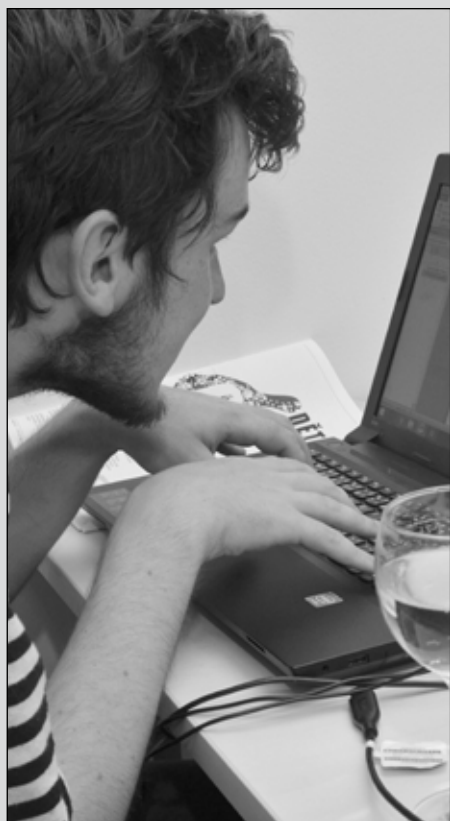
FABRIKA SVITAVY

číslo 1.

14.6.2014

ÚVODNÍK...

První den Dětské scény. Teplota oproti předcházejícímu dni poklesla, lidé vytahují i mikiny. Povětrnostní podmínky – vlasy vlají ve větru. Den jako každý jiný, dokud se nepodíváte do kalendáře – je pátek třináctého!

Těžko říct, zda bylo záměrem organizátorů naplánovat přehlídku právě na toto význačné datum. Bylo by to od nich minimálně zlomyslné a třeba recitátoři 3. kategorie by se mohli cítit právem znevýhodnění a požadovat kompenzaci. Třeba ve formě opravné recitace v nějakém méně závažném termínu. Rovněž my redaktoři, z nichž někteří zalamovali nulté číslo již za poslechu zpěvu ranního ptactva, bychom se mohli ozývat proti pochybné organizaci. To by si ovšem nikdo nedovolil, protože Jakub Hulák, vrchní velitel, odvádí s každou minutou tolik záslužné práce, že by se nám o tom ani nesnilo (ani kdybychom náhodou šli někdy spát).

Tato sebelítost není bezúčelná. Redakce je totiž letos užší než obvykle. Proto se na vás, účastníky, budeme v průběhu přehlídky obracet o pomoc. Vaše pomoc rozhodně nezůstane neodměněna!

O tom, jaký dopad mělo dnešní zhoubné datum na průběh, jsme se snažili nasbírat co nejvíce informací. Avšak po zběžném pohledu na tváře přijíždějících recitátorů, spokojeně a dychtivě po nových zážitcích, jsme došli k tomu, že je asi všechno v pohodě a že to tak bude i po následujících šest dní.

Jan Mrázek

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

S lektorkami dílny pro recitátory 2. kategorie Bárou Sklenákovou a Denisou Poluchovou se setkávám ve vestibulu kina Vesmír po skončení slavnostního zahájení. Společnými silami se snažíme mezi všemi účastníky posbírat přednášeče patřící k jejich skupině, aby se společně vydali vstříc novým kamarádstvím a zážitkům.

Ještě předtím ale přebírám roli „místního“ a odvádím celou skupinu do budovy Střední zdravotnické školy Svitavy, kde se dílny budou pravidelně odehrávat. Tentokrát se ale ve třídě nesešly pouze děti, ale přišel i doprovod některých z nich. Ačkoliv nebývá zvykem, aby se dílen v roli diváků účastnili i „dospěláci“, tentokrát to nevadilo – ani lektorkám, ani dětem. „Nevadí vám, když tady budou?“ otáčí se Denisa k dětem. „Když tak je vyženeme,“ dodává se smíchem a děti kroutí hlavami na znamení toho, že s pobytem dospělých nemají problém.

Úvodní lekce se nese ve znamení vzájemného poznávání se. Ještě předtím je ale potřeba rozhýbat ztuhlá těla. Hraje se anglická baba. Že ji neznáte? Jednu ruku zkroutit na lopatku, druhou se chytit za koleno, když tam zrovna dostanete babu, a takto zamotaní honíte ostatní spoluhráče. Teď už ale opravdu přichází čas se seznámit.

Jméno a pohyb. Denisa míří ukazováčky do prostoru, Stanislav vyskočí, Kuba mává a Káťa kope. Mávají, hopsají, točí se, vrtí se i v dalším úkolu, kdy mají ze svých pohybů a jmen utvořit ve skupinkách originální choreografii. „Káťa, Káťa, Káťa, Kryštof, Báááááára.“ zaznívá následně prostorem rytmická skladba doplněná nápaditou pohybovou sestavou.

„Uděláme dlouhou řadu podle měsíce narození. Můžete mluvit, ale musí to být co nejrychlejší!“ Zaznívá další instrukce z úst Bářiných a nastává všeobecný hlahol, ze kterého stačím pochytit jen několik málo slov. „Leden, ale kolikátý?“ – „Ty jsi březen?“ – „Tady stojí přece duben!“ To už ale pomalu začíná vznikat ona dlouhá řada a děti se dozvídají, že si mají pamatovat své sousedy, neboť právě v tomto pořadí budou v neděli recitovat. Lektorky si následně pořadí pečlivě zapisují, aby byly ony i děti na neděli náležitě připraveny.

Staňte se lovci lidí a získajte co nejvíce informací o ostatních, tak zní další úkol. Je potřeba zjistit, kdo ze spoluhráčů má doma psa, kdo sestru, kdo bydlí v domě, kdo je poprvé na dětské scéně a kohož jméno začíná na stejné písmeno jako jméno daného lovce. Lovci loví. Lovci loví s velkou vervou. Lezou po zemi, přemísťují se jeden od druhého, aby ulovili co nejvíce informací. Když je lov u konce, usedají do společného kruhu, aby si prohlédli své úlovky. Dozvídají se, že psa má doma osm dětí, sestru dokonce čtrnáct dětí a že skoro všechny děti jsou na Dětské scéně poprvé.

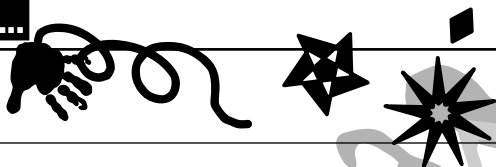
Tím ale úkol lovců nekončí. Tentokrát se ve dvojicích snaží zjistit co nejvíce informací o svém partnerovi, aby jej následně mohli představit v „uličce slávy“. Ta vzniká z těl dětí, aby ji představovaná „hvězda“ mohla za silného potlesku projít a vychutnat si tak ještě před samotným recitačním vystoupením svou chvilku slávy. Zjišťuji, a nejen já, že je opravdu mnoho dalších důvodů, proč recitátory druhé kategorie obdivovat. Krasobruslí, hrají na klavír, na kytaru, tancují, čtou... Kryštof například představil svého partnera Kubu takto: „Rád zpívá, nerad chodí do školy, má rád párek v rohlíku, nejradši má bazén.“ Po průchodu uličkou a náležitém potlesku představuje na oplátku Kuba Kryštofa a ostatní se kromě jiného dozvídají, že má rád detektivky, kuře a že rád sedává na posteli. I takové zdánlivě obyčejné drobnosti je milé se dozvědět.

První dílnu zakončujeme starým známým „HEJA“, které bude uvádět všechny následující. V nich už se účastníci mohou těšit na příběhy z tajemna, na nadpřirozené síly. Víc ale už nemohu prozradit, neboť by se zcela vytratilo ono tajemné kouzlo neznámého...

Andrea Pavlíčková

NAHLÉDLI JSME DO...

...DÍLEN PRO RECITÁTORY 3. KATEGORIE

Zavítali jsme do dílny pro recitátory 3. kategorie, na nichž ležel nelehký úkol – zahájení letošní recitační části Dětské scény! Ze začátku se zdálo, že úvodní dílna bude procházkou po „anglickém trávníčku“, ale zanedlouho se recitátoři přesunuli z klidného prostředí britských ostrovů do světa pohybu a ruchu.

Obě lektorky, legendární duo „Jana & Jana“, si dali za úkol rozhýbat nervózní recitátory, na nichž byly vidět známky dlouhé cesty do Svitav, a smelit celou skupinu. Recitátoři neměli na výběr, protože museli začít utíkat před „řetězovou babou“ (viz. Kalábová Naděžda, Hry a pohádkové snění, str. 122) Zapojení bylo tak živé, až se chvillemi zdálo, že někdo spadne z jeviště, jak by tomu jistě přálo dnešní datum, pátek třináctého. Naštěstí se nikomu nic nestalo a směla spojená s třináctkou se ukázala jako pověra. Všichni účastníci si pomalu zvykali na prostor, který začal ztrácet nádech tajemna a nebezpečí, stával se čím dál víc přátelštějším. Recitátoři pokračovali v objevování a na jevišti se rozvířil magický, až hypnotizující rej. Všichni si začínali uvědomovat, že v tom nejsou sami. Magie se projevila i v rozmlouvadle „Enele, benele / kliky, kňour...“. Obvyklá jazyková rozcvička se jako mávnutím hůlky proměnila ve skutečnou řeč a recitátoři se pustili do sáhodlouhého vyprávění o cestě ze Svitav do Světa. Bohužel na nějaké větší výpravy nebyl čas. Část recitátorů se vydala na druhou stranu sálu, vlastně „na kopec“, aby si vyzkoušela, jestli by bylo slyšet, kdyby kamarádovi nemohli zavolat a museli by využít své hlasivky. Nezaplňovali tak již jeviště, ale celý sál a to svým hlasem. Prostor, který se ze začátku zdál být nesmírně velký, se postupně zmenšoval, až samotní recitátoři museli uznat, že to přeci jen půjde!

Odpoledne jsme viděli recitátory v určitém pořadí. Všechny jistě zajímá, kdo určil prvního odvážlivce? Kdo mu přiřknul tuto roli? Jana a Jana zařídily, aby si žádný recitátor nemohl stěžovat na své místo v pořadí a pomocí volných asociací na téma „Cesta do Svitav“ pořadí vyplynulo. Recitátoři si vybrali jedno slovo (auto, babička, cesta, dálka...), které je jen tak napadlo a postavili se s ním do řady podle abecedy. Vše bylo hned jasné.

Na závěr musím konstatovat, že všechny účastníky včetně obou lektorek zaujal nový koberec rozprostřený po jevišti. Tudíž bychom rádi poděkovali městu Svitavy, že potěšilo bosky nohou všech recitátorů třetí kategorie.

Ondřej Kohout

VČERA JSME VIDĚLI...

Alexander Koukol

Kateřina Černá

VČERA JSME VIDĚLI...

...ZAHÁJENÍ 43. CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
A DÍLNY DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

Barbora Fantová

VČERA JSME VIDĚLI...

Vojtěch Punčochář

Petro Sláma

Vít Šimeček

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLEN RECITÁTORŮ 4. KATEGORIE

Druhou dílnou, do které se dnes (v pátek 13. června) chystám, je dílna pro recitátory 4. kategorie.

Do třídy přicházím jako první a usedám na jednu z lavic. Tím rozlévám vlnu počátečního rozpačitého posedávání postupně přicházejících recitátorů poslední kategorie.

Lektorky Barbora Sedláčková a Kristýna Lišková ji ale zastavují a zvou je na „těsné vlnění“, jak jsem si interně první aktivitu nazvala. Probíhá v těsném kruhu. Střídavým podupáváním se vytváří rytmus. Ten se zrychluje. A zrychluje. Až se postupně vytváří jakási vlna proudící mezi všemi účastníky, které spojuje v jeden celek. Ve vlnění zůstávají i dále. Tentokrát se signál šíří zvoláním „heja“ a volně plynoucí vlny nesoucí v sobě notnou dávku energie začínají postupně narušovat další povely - „hot down“, hají, „tagadá“ a „bang“ - se kterými se účastníci natolik sžijí, že se i přes ráznost povelů postupně navracejí ke společné symbióze.

V místnosti se pomalu stmívá. Energie účastníků vzrůstá s ubývajícím sluncem. Jakoby se vzájemným posíláním energetického signálu „heja“ naplňovali novými silami.

S rozsvícením zářivek se účastníci rozcházejí prostorem. Jejich chůzi ovládá Kristýna svými pokyny „stůj“ a „jdi“, jejichž významy se následně obrací. Slovo „jdi“ nyní znamená „stůj“ a naopak. Přibývají další obrácené signály „tlesk“ a „jméno“ a „dup“ a „hop“. Všechna slova ztrácí své původní významy. Nic není tak, jak má být. Recitátoři i přesto plní povely téměř bezchybně. Soustředění je veliké a s koncem cvičení přichází i salva uvolňujícího smíchu.

Ladění na společnou vlnu pokračuje i v improvizacním cvičení „Jsem. - Beru.“ Mladí recitátoři vytvářejí obraz vrby s vodníkem, která se proměňuje v lovenou pandu na bambusu. Nočník s postelí se přetváří v neandrtálce... Obrazy se za všeobecného veselí plynule mění a tyto metamorfózy zastavuje až Kristýna, když přidává další instrukci. Vznikající obrazy je nyní nutné detailněji vykreslit. Podmínkou je, co nejvíc zkrášlit výchozí nabídku. „Jsem krásný bílý sníh. - Jsem fanoušek běžkaře.“ „Jsem hadr. - Jsem nečistota dávající hadru smysl života. - Jsem uklízeč v grandhotelu.“ Dvě pomyslná plus lemující výchozí moment nahrazují dvě záporná znaménka. „Jsem kočka chytající myš. - Jsem myš, co brzy umře. - Jsem pastička na myš.“ „Jsem člověk, co spadl na zem. - Jsem přetržený padák. - Jsem meteorit padající za ním.“ Následují obrazy, které bychom, budeme-li se řídit nastoleným matematickým názvoslovím, mohli nazvat minus - plus a plus - minus. Propluli jsme kladnými a zápornými znaménky a různorodými potenciálními dramatickými situacemi.

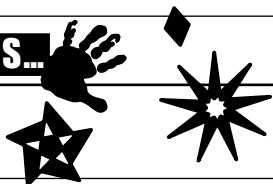
První část dnešní dílny uplynula. Skupina se teď také dělí na dvě půlky. První polovina se stává vypravěčem, sdělujícím improvizovaný příběh na téma zadané druhou částí party. Každý z vypravěčů smí pronést pouze jedno slovo a tímto způsobem vzniká příběh o koši a nespáleném papíru a druhý příběh o bagru.

Další vlna improvizace se objeví hned vzápětí. Účastníci si nejdříve napíší na lístečky různé povahové rysy, různé časové roviny a různá místa a prostory. Následně si vylosují lísteček s jednou povahovou vlastností, kterou promítnou do postavy, v jejíž roli v následné volné improvizaci jedná. Ohraničení je jen v zadaném prostoru nádraží nebo zaseknutého výtahu. Po ukončení improvizace probíhá nenásilná společná reflexe nad povahovými rysy postav a možnostech jejich čtení z pozice spoluhráče a diváka.

Z příjemného plynutí zvuků, pohybů a obrazů se v průběhu dílny postupně začínaly vynořovat dramatické situace, které se ale zřetelně objevily až v závěrečných etudách. Recitátoři si, rozdělení do tří skupin, znovu náhodně vytáhli lístečky s povahovou vlastností, ale také s místem a časem, ve kterém se měla připravená etuda odehrávat. A právě etudy odehrávající se na bojišti nebo v muzeu skoro zakončily dnešní lekci. Jejich tvorbu se ale budou recitátoři pod vedením lektorek Bány a Kristýny věnovat i v těch následujících.

Na pohodových vlnách jsme dopluli až do konce dnešní dílny. Tu ale skutečně zakončil až pokřik „Čtyřka jede!“ A já věřím, že „pojede“ i dnes dopoledne ve svých recitačních výstupech!

Andrea Pavlíčková

... RECITÁTORÝ TŘETÍ KATEGORIE

A HLAVNĚ ŽÍT!

Štěpán Válek (Petr Bischel – Zachar nechává pozdravovat)

Pověz něco o sobě a o tom textu, který jsi recitoval.

Ten text jsem dělal s panem učitelem Janem Chytilcem. On je tam nový, takže částečně jsem ho dělal i s předešlou učitelkou Emmou Zámečnickovou. Vybral jsem si ho sám. Je z mé oblíbené knížky. Ty povídky jsou vážně skvělé, strašně se nám líbily. Takhle byla nejkratší a zároveň taková ... jiná, protože popisovala osobní skutečnost, jakou ten autor vypráví v podstatě sám ze sebe.

Máš taky takového dědu?

Právě, že já žádného takového dědu nemám. Ten text jsem si vybral taky proto, že je tam jak komická část, tak potom ta tragická. Protože i když ten popisující žádného takového dědu neměl, dokázal si vymyslet tak úžasného dědu, kterého bych mu sám záviděl.

Co říkají tvoji kamarádi na to, že recituješ?

Je to cool! Když jsem recitoval na školním kole, tak mě všichni podporovali a jsem za to strašně rád. Máme dobrý kolektiv.

A proč recitace, proč ne třeba počítačové hry?

Já k počítačovým hrám nemám moc vztah, prostě je nemám rád. Ale recitace je úžasná! Pravda, člověk sice jde s kůží na trh, ale je to prostě skvělé. Určitě mi to dává jazykové obohacení a úžasnou zásobu fantazie.

A jaký je podle tebe rozdíl mezi divadlem a recitací?

Recitace je, pravda, víc statičtější. V divadle se ty pocity dají vyjádřit i tělem a pohybem. V recitaci jde spíš o tu hlavu a o slovo.

Jsi rád, že to tady není soutěž?

Jsem moc rád! Víš, protože je to takové uvolněnější a člověk si to jde víc užít.

Kdybys měl něco dodat k tomu textu...

Já bych to shrnul, že realita je realita, ale fantazie je super a že máme hodně žít s tou bohatou fantazií. Ale zase nezapomínat na realitu. A hlavně žít!

NĚKTEŘÍ TO OCENÍ,

NĚKTERÝM TO NIC NEŘÍKÁ

Bára Květová (Sylvia Fischerová-Edgérie a Olténie)

Jak ses dostala k tomu textu?

Pracuju s mojí mamkou a vybrali jsme ho tak nějak společně. Mamka mě k tomu dostala, protože ona jako malá taky recitovala a připravovala ji její babička. Na ten text jsme přišly s mamkou vlastně vloni tady.

Co ti recitace dává?

Je mi to blízký...ale já vlastně nevím, co mi to dává. Když recituju před lidma, tak si to užívám. Vyjadřuju něco ze sebe. Recituju od druhé třídy, takže už delší dobu. Nejvíce mě asi bavil „Já Baryk a můj ježek“, to jsem recitovala v páté třídě.

Co říkají tvoji kamarádi, kteří nerecitují?

Jak kteří, někteří to ocení, některým to nic neříká. Já jsem ve třídě sama holka, kluky to moc nebere. Ale asi jsou rádi, že tam někdo takový taky je.

Chtěla by ses tomu věnovat až budeš dospělá?

Myslím, že určitě. Zatím jsem přemýšlela nad nějakou umělecko-průmyslovou školou, ale nejsem rozhodnutá.

BYL JSEM SLYŠET, KDYŽ SE LIDI SMÁLI?

Matěj Velička (Jan Werich – Pohádka o zasloužilém vrabci)

Znáš Wericha?

No jasně, znám. Já četl v podstatě celý Fimfárum. Tuhle pohádku jsem si vybral, protože je hodně vtipná a protože možná do kolekce těch pohádek moc nezapadá. Nevím proč ... možná, že Werich si často hrál se slovy, zatímco tady ... no tady si vlastně taky hrál.

Souvisí nějak ten text s tím, co se ti někdy stalo? Dokázal by ses takhle rvát za své kamarády?

Podle toho jaký jsou to kamarádi. Určitě mám takové kamarády, za které bych se dokázal postavit. Určitě.

Co říkají tvoji kamarádi na to, že recituješ?

V dramátku se tak nějak navzájem podporujeme a ze třídy mě zatím asi nikdo neslyšel. Maximálně tak dva kamarádi, kterým se to líbí... Vzhledem k tomu, jaké mám postavení ve třídě, tak myslím, že by je to asi moc nezajímalo. Taky tam máme dobrý... magory.

Máš nějaké vzory?

Vyložení recitační ne, spíš herecký. Zbožňuju Iana McKellena. Christopher Lee je pro mě úžasný vzor. Tak asi tihle dva.

Dalo by se recitaci žít. Je to tvoje cesta?

Částečně jo, částečně ne. Určitě by se dalo žít herectvím a recitace je součástí herectví. Já se přiznám, že touhle cestou se nechci vydat. Ale vzhledem k tomu, že mě to baví a že mě baví i výtvarka, tak jsem hledal cestu jak to propojit a vyložení řeknu, že chci být scénograf, až vyrostu.

JSEM RÁDA, ŽE JSEM TU MOHLA NĚCO ŘÍCT.

Hana Vítová (Michal Viewegh – Změněný tatínek)

Jak ses dostala k recitaci?

Já se narodila v Praze a na dramatik jsem začala chodit na ZUŠce. Před tím jsem byla v Kühnově dětském sboru, kde jsem taky recitovala, ale tam mi to moc nešlo.

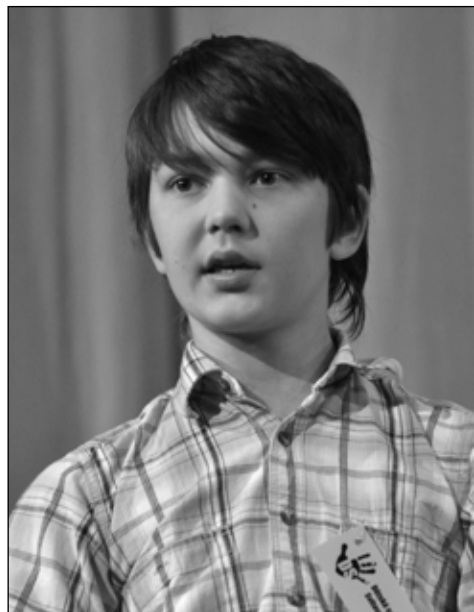
A chtěla by ses něčím takovým zabývat i v životě?

Nemůžu se vůbec rozhodnout, co bych chtěla dělat. Protože kromě recitace ještě hraju na klavír a zpívám. Jsem na hudebním gymnáziu.

Proč vlastně recituješ?

Já ráda čtu knížky a ty texty se mi líbí. Je to zajímavý a myslím, že je třeba říkat lidem texty na zamyšlení. S Vieweghem jsem se před tím nesetkala, ale tahle knížka mě zaujala. Teď jsem začala číst Karla Čapka – Povídky z jedné a z druhé kapsy. Možná bych něco z těch povídek ráda recitovala. Taky mám ráda, když se diváci smějou, když mají radost.

VČERA JSME VIDĚLI...

Vilém Pech

Filip Sedláček

Eva Voláková

NAHLÉDLI JSME DO...

Přesun účastníků semináře R z kina Vesmír, kde se uskutečnilo zahájení recitační části přehlídky, do Ottendorferova domu trval 10 minut. Z toho důvodu bylo na první setkání seminaristů s lektorkou Zuzanou Jirsovou vyhrazeno přesně 50 minut. V tomto koncentrovaném čase se Zuzka stihla představit, otevřela témata vztahující se k recitaci a nabídla prostor pro společné přemýšlení a debatu. Následně se všichni seznámili s prostorem Ottendorferova sálu, mezi sebou navzájem a zakusili pocit „být na jevišti sám“. Nejprve Zuzana všechny seminaristky vyzvala (ano, seminaristky, jelikož na seminář R se přihlásilo 19 žen a ani jeden muž! – jediným mužem byl to odpoledne na semináři fotograf Ivo Mičkal), aby si sedly pokud možno do kruhu, aby na sebe viděly. Zuzka seminář zahájila slovy: „Jsem ráda, že jste si tento seminář vybraly. Fakt! Protože přednes je stále trochu Popelkou. A teď mám obavu, abych vás neklamala. Seminář je pro vás. Proto si klidně říkejte, co chcete dělat, co ne, pokud budete mít jakékoliv připomínky, náměty, otázky. Já vám nebudu kázat, budu chtít vaše názory, otevřenou diskusi. Bude to společná práce.“

Inspirací jí byl pro vedení seminářů známý psycholog Ivo Sedláček. Jeho semináře sama absolvovala, a to hlavně, co si z nich pro sebe a svou práci vzala je motto:

„Pamatujte si, že každá skupina je chytřejší, než nejchytřejší jedinec.“ A Zuzka dodává: „Budeme toho využívat a dávat věci dohromady společně.“ Následovala společná diskuse nad otázkami, co je a co není přednes? Chvilí bylo ticho, než se rozběhl tok myšlenek a formulací:

- můj názor na text
- vztah recitátora k textu
- uvěřitelnost
- hra se slovy
- rytmus
- recitátor – autor a slova

Na všechny názory, slova, formulace Zuzka příkvyovala a brala názory tak, jak byly řečeny. „Recitace je také velká statečnost,“ doplnila a zároveň ilustrovala vystoupením na jeviště. „Člověk vyjde na jeviště a je zcela sám, nemá tam jiného spoluhráče, scénografii, jen sebe sama a slova autora. Je sám a něco s sebou přináší, přednáší, nabízí, re-cituje.“ Tedy cituje autora, který text napsal a zároveň je tam to „ře“, což znamená, že slova jsou interpretovaná, „recyklována“, interpret k nim přidává sám sebe.

Byla nastolena další otázka: Co je monolog ze hry a co přednes? Jaký je mezi nimi rozdíl? Tentokrát se myšlenkový proud rozběhl rychleji:

- u monologu je herec v roli

- užívá hereckých prostředků
- monolog může být patetičtější
- recitátor by měl být v tomto zdrženlivější
- u monologu je to tak, že já jsem v roli a představuji někoho jiného
- přijímám roli, jsem někým jiným
- postavy na jevišti jsou ve vzájemném vztahu, jednají spolu
- recitátor je na jevišti sám se svým „já“

Debatu se rozběhla na plné obrátky a stočila se až k volbě textů, což lektorka Zuzka zastavila, jelikož dramaturgii se budou v semináři R zabývat v následujících dnech. Po debatní části nastala pohybová. Všichni procházeli prostorem sálu, mezi řadami židlí, na jeviště, do všech zákoutí a jejich úkolem bylo držet pevně těžiště a na hrudi si představit reflektor, nebo brož. Po důkladném prohlédnutí prostoru měly seminaristky na něco ukázat prstem a říci nahlas a zvučně, co to je. Po tomto cvičení se postavily do velkého kruhu a jedna kontaktovala očima druhou a ta se představila, řekla jméno a odkud přijela, dokud se všichni nevystřídali. Opět procházely prostorem, a když se dvě osoby setkaly, tak se zastavily a řekly si svá jména. V závěru celého prvního setkání semináře R si každý vyzkoušel vystoupit na jeviště a říci něco o sobě. Ačkoli to vypadalo jako velmi jednoduchý a snadný úkol, někdo z jeviště sděloval, že se trochu stydí, má trému, necítí se na jevišti dobře. Cílem bylo přiblížit si ten pocit, když je člověk/recitátor na jevišti sám a má před sebou plné hlediště a chce s ním komunikovat. Na závěr se účastnice shodly, že nešlo o recitaci, jelikož improvizovaly a ne-re-citovali text jiného autora, ale hovořily o sobě, ale pocity to v nich vyvolávalo. Na závěr tohoto krátkého jednorázového vzhledu do eRka musím napsat, že to pro mne bylo velmi příjemně strávených padesát minut a ráda jsem se do všech aktivit zapojovala. A abych nezapomněla, každý z nás dostal od Zuzky na lístečku básničku.

básníci básně neskládají
báseň je básň někde za
a je tu dávno je tu od pradávna
a básník báseň nalézá

Jan Skácel ze sbírky „Oříšky pro černého papouška“.

Zaznamenala Hana Volkmerová.

...ZUZANOU JIRSOVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE R

Zuzko, jak ses dostala k recitaci?

Moje maminka byla učitelka českého jazyka a dějepisu a tatínek byl herec. Narodila jsem se v Praze, ale vyrůstala jsem v Kamenici pod Lipou a tam vedla teta Jarmila divadelní soubor Lipka. Teta Jarmila byla mamčiná kamarádka. Ale jelikož se moji rodiče velmi záhy rozvedli a maminka nechtěla, abych se věnovala herectví, abych se třeba „nezvrhla“ po otci, tak mi zakazovala do Lipky chodit. Co mi maminka povolila, byla recitace. A tak jsem recitovala. A velmi mě to bavilo. Milovala jsem básně Jana Skácela. Nosila jsem malou knížečku pořád v kapse, a když jsem měla chuť, tak jsem si z ní četla.

V čem je pro tebe kouzlo recitace?

V samotné recitaci. Čtu si ráda sama pro sebe. Když jsem sama. Ale nahlas. Třeba někam jdu a po cestě za chůze si nahlas přednáším. Nebo když odhazuju sněh. padá sněh/a padá znovu/letí roje bílých včel/kůň ohluchl o podkovu/slavík lunu zapomněl Okouzluje mě to.

V čem tě poslech recitátora obohacuje?

Člověku to dává velký prostor. A také je možné se k tomu stavět kriticky ve smyslu líbí-nelíbí. Například nedávno jsem byla na přehlídce recitátorů v Uherském Hradišti a slyšela jsem tam děti, které studují na gymnáziu a byla jsem z nich úplně okouzlená. Ale ne jen z jejich vystoupení, ale z celých těch bytostí, které vědí, co říkají a proč to říkají. Vědí, o čem mluví. Jsou si vědomí sebe

sama. Měla jsem z nich úžasný komplexní zážitek. Z celých jejich osobností, které se skládají jak z fyzické, tak psychické části. Re- citace, je pro mě taková re-suscitace, tedy oživení, doslova dodání nové krve, prokrvení.

Je možné pojmenovat, v čem by mohl být dětský přednes problematický? Nebo naopak v čem může být u dětského recitátora výhoda před dospělým?

Nevím. Možná u dětského recitátora může vzniknout nebezpečí, že jak prochází těmi přehlídkami a soutěžemi, vzniká pocit, že jde především o soutěž s cílem je vyhrát. A když se mu to daří, může mírně zpychnout. Ale to by mělo být také v rukou pedagoga, aby toto pohlídal. A v čem je rozdíl mezi dětským a dospělým recitátorem? Myslím si, že to pro každého je stejně náročné. Interpret by měl hledat texty, na které má fyzicky i psychicky, a pokud se mu to daří tak může jít dál. Často se u nejmladších dětí setkávám s rytmickým odříkáváním, jako by rozpočítávaly. Je to asi přirozené, ten pevně daný rytmus, učí se spoustu rozpočítáadel a je jim to blízké. Ale pak je těžké je to odnaučit a chtít po nich, aby nerozpočítávaly, ale šly po smyslu.

Je něco, čeho by se měl pedagog recitátora vyvarovat?

Myslím si, že by neměl nikoho k recitaci nutit.

Máš nějaký svůj recept, jak s recitátorem pracovat? Co se ti za léta praxe a zkušeností osvědčilo?

Začít s dítětem na úrovni, na jaké zrovna je a postupně pomalu přidávat. A také se mi osvědčuje práce se skupinou 3-5 dětí a navzájem se poslouchají a reflektují si to. A také se mi osvědčuje recitace textu za chůze a měníme způsoby, jak mají text říkat.

A na závěr dvě otázky, které se netýkají recitace. Dnes je pátek 13., přihodilo se ti někdy v pátek 13 něco neobyčejného?

Ano. Vdala jsem se. A jsme s mým mužem už čtyřicet let spolu. Minulý rok jsme slavili výročí svatby.

Kdybys měla kouzelnou hůlku a mohla se na 24 hodin proměnit v jinou osobu, nebo fiktivní postavu, pohádkovou postavu, kým bys chtěla být?

Kdybys se mohla ještě i posunout v čase, tak bych se velice ráda setkala s lidmi, kteří žili v naší chalupě před námi. Ráda bych nahlédla do jejich života. Tak, aby mě neviděli. Třeba bych tam byla jako nějaká děvečka a hrabala seno, ale byla bych to stále já a pozorovala ty lidi a jejich způsob života.

Děkuji za rozhovor Hana Volmerová

Tereza Valentová

Klára Stybliková

Jiří Peškar

VČERA JSME VIDĚLI...

Johanna Szpyrcová

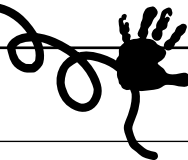

Tereza Moulisová

Magdaléna Dušková

ZAPSALI JSME...

..... Z BESEDY LEKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTORY TŘETÍ KATEGORIE

Zavítali jsme na besedu lektorského sboru s recitátory 3. kategorie, která se odehrála v prostoru Městského muzea a galerie. Lektori besedu započali informací, že i přes častou kritiku, nemají v úmyslu recitátory zдрtít a srazit na zem. Již to, že mají možnost přednést vybraný text na celorepublikové přehlídce, vypovídá o jejich kvalitách. Cílem besedy je dobře míněná rada, která má recitátora pobídnout ve vytyčení si úkolu do budoucna, a hledání významu a krásy recitace vůbec. Zdůraznil bych, že se jedná o nekonečné hledání, jelikož něco jako ideál recitace není.

U recitátorů lektori oceňovali především jejich přirozenost, uvolněnost, přemýšlivost a mnoho dalšího. Samozřejmě se našly i nedostatky, se kterými byl lektorský sbor s to poradit. Nesmíme zapomenout, že se jednalo o 3. kategorii, tedy o zkušené recitátory, a proto jsou na ně kladeny vyšší nároky.

Recitátoři obcházel dvojice lektorů, aby si vyslechli různé názory, přesto se důležitá témata promítala napříč celou besedou. Jak jsem již zmínil, ve 3. kategorii jsou již pokročilejší recitátoři a u mnohých z nich se zdálo, že jim text neumožňuje naplno rozvinout vlastní interpretační schopnosti, protože z něj už jednoduše nic víc „nevymáčknu“. Nejedna text se tak pohyboval pouze na úrovni anekdoty, která pobaví, ale víc nic. Neměli bychom zapomínat na úlohu textu v rámci recitace. I když nás samotný recitátor bude bavit sebevíc, je vždy odkázán na kvalitu textu.

Všechny dvojice lektorů zmiňovali takzvaný vnitřní film. Recitátor by měl mít před očima jasnou představu toho, co se v textu odehrává, aby skrze něj mohl vidět to samé i divák. Pohled by však měl patřit především samotnému recitátorovi, přece jen se jedná o jeho interpretaci.

Vedle zmíněných témat se řešily i otázky praktického rázu, kdy na přetřes přišla již tradičně rozdílnost textu v psané a mluvené formě. V textu nám pomáhají diakritická znaménka, ale ta slouží pouze k orientaci, v mluveném projevu nemusíme dělat mezeru za každou čárkou. Takovým způsobem ztrácí mluva na plynulosti a řeč působí sekaně, až nepřirozeně. V diskuzi se ukázalo, že takovýto způsob mluvy je recitátorům nucen učitelkami základních škol, které nemají žádnou zkušenost s recitací. Na druhou stranu nesmí recitátoři zapomínat na výstavbu textu, která s interpunkčními znaménky nesouvisí. Lektori se v této otázce snažili poradit a jako vhodný způsob nápravy se ukázala práce s verši. U nich je výstavba zřetelnější než v prozaickém textu a lépe odpovídají také fyzické vybavenosti recitátorů, jelikož nejsou tvořeny dlouhými souvětími, které když recitátor řekne na jeden nádech, zmodrá a omdlí.

Na závěr si dovolím jednu výzvu – více prostoru dětem. Na besedě se často stávalo, že za recitátory mluvil jejich doprovod. Nechme děti, aby samy vysvětlily, co se na jevišti stalo, proč se to nepovedlo, jaký z toho měly pocit. Věřím, že nás mnohdy překvapí jejich vhléd do situace.

Ondřej Kohout

LEKTORI A KOUZELNÁ HŮLKA

Lektorům celostátní přehlídky dětských recitátorů jsme nabídli sladkou představu vlastnictví kouzelné hůlky a položili jsme jim otázku: V jakou postavu, bytost, nebo zvíře byste se rádi na 24 hodin proměnili, kdybyste měli kouzelnou hůlku?

JAROSLAV PROVAZNÍK

Třeba v draka v princí Bajajovi, protože mě strašně zajímá, z jakého důvodu tak touží po princeznách. Takové bezpohlavní zvíře.

A v koho by se proměnil Jiří Pokorný?

Možná v dikobraza.

MARTINA LONGINOVÁ

Já bych chtěla být možná reálnější postavou a chtěla bych se stát na chvíli malířským mistrem v období italské renesance ve Florencii. Půlku života se zabývám mluveným slovem a strašně bych chtěla vytvořit dílo hmotné a trvalé.

A v koho by se proměnil Jaroslav Provazník?

Mně by se Jarda strašně líbil jako takový ten kouzelný stařeček, který sedí na rozcestí a radí, nebo plní přání, když k němu nějaký poutník přijde.

EMA ZÁMEČNÍKOVÁ

V Karla IV., protože by mě zajímalo, jak přemýšlel, jaký byl a jaká byla ta doba.

A v koho by se proměnila Lucie Veličková?

No určitě ne v Karla IV. Já si myslím, že v nějakého hodně šťastného a úspěšného člověka.

LUCIE VELIČKOVÁ

Já bych chtěla být Petr Pan a litala bych si, protože bych neměla žádnou odpovědnost.

A v koho by se proměnila Gabriela Sittová?

Gábina by se chtěla proměnit v nějakou princeznu.

GABRIEL SITTOVÁ

V červotoče. Mám to z jednoho textu. Hrozně bych chtěla prolézat historickým nábytkem a líbilo by se mi, jak tím ovlivňuju okolí. Protože zrovna dneska jsem se dozvěděla, že se dá někomu podhlodat třeba židle. Ale nedejbož, že bych tohle chtěla někomu dělat. Vlastně by mě fascinoval ten jiný úhel pohledu. Byla bych ten červotoč třeba v kubistickém nábytku.

A v koho by se proměnila Martina Longinová?

Já si myslím, že by se chtěla proměnit v kouzelný štětec.

JIŘÍ POKORNÝ

To ani nemůžu říct, protože bych se chtěl proměnit (Pokorný pokorně) v Boha. Protože pak bych měl možnost ten Svět trochu změnit. Asi bych nezvládl všechno, protože toho je hodně, ale nechtěl bych ten Svět zničit, ale spíš zlepšit. Ale to je tak nepatřičný přání... Ale možná když ne v tu postavu, kterou jsem říkal, tak aspoň v dobrého páníčka svého psa. Což si myslím, že občas nebývám.

A v koho by se proměnila Ema Zámečníková?

No vzhledem k tomu, že chce být vždycky krásná, buď by to byla Čachtická paní, protože ta se koupala v krvi, možná i v mléce. Tak to by byla jedna věc. Nebo Lucrezia možná. Byla by dominantní. Nebo by se změnila v tygřici. Určitě v nějakou nádhernou tygřici. Anebo by mohla být zlatostříbrnou vážkou, nebo zlatou muškou, protože chce hodně věcí vědět.

VČERA JSME VIDĚLI...

Ester Gracerová

Patrik Břečka

Klára Maříková

POHLED DO...

... BUDOUCNOSTI

Zahájení letos proběhlo opět tradičně. Připomněli jsme si, že se scházíme na 43. ročníku Dětské scény, po čtvrté ve Svitavách, a že tu nejsme na žádné soutěži, ale na přehlídce. Se zajímavou informací nás seznámil ředitel zdejšího kulturního střediska Petr Mohr. Budova kina Vesmír prý bude příští rok vypadat docela jinak. Jako správní investigativní žurnalisté, jsme zavěřili a rozhodli jsme se „jít po stopě“. A vyzvěděli jsme pro vás, že se jedná o projekt „Snížení energetické náročnosti objektu kina Vesmír“ s dotacemi od Evropské unie. Architektem je opět Roman Svojanovský, ten který má na svědomí již přestavbu budovy Fabriky a rekonstrukci náměstí. Je to další z mnoha porevolučních kroků ke zkultivování města. Předpokládá se, že práce začnou v listopadu či prosinci 2014 a měly by trvat devět měsíců. To znamená, že na 44. ročníku přijedeme do rozestavěného. Kulturní středisko si však prý stanovilo podmínku, že práce nebudou vadit našemu recitátorskému fungování. Základní změnou je, že vchody do kina, klubu i divadýlka Trám se sjednotí v jeden hlavní vchod. Před vstupní halou bude prosklená přístavba, která zásadně změní vzhled budovy. Staré schodiště bude nahrazeno novým, čímž se lépe zpřístupní divadýlko Trám, doposud dostupné jen vedlejším vchodem.

Dostala se nám do rukou studie o projektu, takže můžete sami porovnat rozdíl.

Honza Mrázek

ZEPTALI JSME SE...

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z RECITACE 3. KATEGORIE

U kterého recitátora jste měli největší posluchačský zážitek?

Alois, 10

Strašidla, protože to bylo takový srandovní.

Matěj, 15

Rozhodně to byl ten poslední kluk „O strýčku Zacharovi“ a potom traktorista

Iva, 15

Mě se asi nejvíc líbil ten text s traktoristou, „Pohádka o zasloužilém vrabci“, bylo to takový příjemný. Hlavně to bylo výrazný. To se mi na tom asi líbilo. Ta výraznost a jistota projevu.

Bára, 15

Ten Werich. Bylo to vtipný a bylo vidět, že si to recitátor užíval.

Magdaléna, 8

Tak mě se líbilo poslední číslo „Jak prasisko vzalo do sobě vlastních“. Líbil se mi ten text, a jak recitovala.

Tomáš, 14

Mě se líbili všichni strašně moc. Já si myslím, že bylo hrozně těžký posoudit, co bylo nejlepší. Já se omlouvám, nedokážu odpovědět.

Jakub, 11

Určitě Zachar. Zajímalo by mě, jak dlouho to cvičil, protože to bylo výborné. Jak tam měnil to „a“. A jinak prostě pěkné.

Kryštof, 10

Mně se strašně líbil ten Kosprd. Mělo to hodně humoru.

Lenka, 17

Hanka Vítová. Je od nás ze skupiny a měla to hodně živý a hodně energie. Hodně vyslovovala a byla slyšet.

Kája, 12

Hanka Vítová byla nejlepší.

Martina

To je těžký, mně se líbili všichni. Všichni hezky recitovali.

Žanda, Amča, Emča, Agi, 10 let

Líbilo se mi to o tom vrabci. Já to znám. Mám ráda ten text a líbilo se mi, že to dobře říká. - Mně se to taky líbilo. - Rychle to říkal. - Napodoboval hlasy. - Jakoby je měnil. - Ještě se mi líbil Hrdej Budžes, jak to říkala, jakej měla hlas.

Stanislav, 10 let

Nevím, jak se jmenoval...ten vysoký kluk, měl to vtipný. O tom zasloužilém vrabci. Jak to podal. Taky by mě bavilo ten text říkat

Alois, 10

Strašidla, protože to bylo takový srandovní.

Matěj, 15

Rozhodně to byl ten poslední kluk „O strýčku Zacharovi“ a potom traktorista.

Iva, 15

Mě se asi nejvíc líbil ten text s traktoristou, „Pohádka o zasloužilém vrabci“. Bylo to takový příjemný. Výrazný to bylo hlavně. To se mi na tom asi líbilo, asi ta výraznost a jistota projevu.

Bára, 15

Taky ten Werich, bylo to vtipný a bylo vidět, že si to recitátor užíval.

Maruška, 9 let

Největší mám z té poslední prózy (Jak prasisko vzalo do sobě vlastních), bylo to hrozně hezký řečený. Pochválila bych jí, že si vybrala hezký příběh k tomu, jak celkově vypadá a mluví a že se to výborně naučila. Měla výbornou intonaci a věřila si v tom.

Magdaléna, 8

Tak mně se líbilo poslední číslo (Jak prasisko vzalo do sobě vlastních). Líbil se mi ten text a jak recitovala.

Tomáš, 14

Tak mně se líbily všechny strašně moc. Já si myslím, že bylo hrozně těžký posoudit, co bylo nejlepší. Já se omlouvám, nedokážu odpovědět.

Jakub, 11

Určitě Zachar. Mě by zajímalo, jak dlouho to cvičil, protože to bylo výborné, jak tam měnil to „a“. A jinak prostě pěkné.

Kryštof, 10

Mně se strašně líbil ten Kosprd, mělo to hodně humoru.

Lenka, 17

Hanka Vítová. Je od nás ze skupiny a měla to hodně živý a hodně energie. Hodně vyslovovala a byla slyšet.

Kája, 12

Hanka Vítová byla nejlepší.

Martina

To je těžký, mně se líbili všichni. Všichni hezky recitovali.

Hanka, 13 let

Myšlím že všichni, protože byl každý úplně jiný. Všichni měli to přesvědčení ve svém textu.

NEPŘEHLEDNĚTE...

...EMILIE ZÁMEČNÍKOVÁ:

CESTA K PŘEDNESU ANEB PRŮVODCE PRO PEDAGOGY A MLADÉ RECITÁTORY

Nové vydání netradičně pojaté knihy o tom, jak inspirovat a vést děti a mladé lidi k literatuře prostředky přednesu. Je určena všem, kdo pracují s dětmi a mládeží a věnují se dramatické výchově, literární výchově a možnostem interpretace krásné literatury – tedy učitelům literárně-dramatických oborů ZUŠ, učitelům českého jazyka a literatury na základních a středních školách, vedoucím dětských a mladých divadelních a recitačních souborů, vychovatelům školních družin, studentům vysokých škol pedagogického a uměleckého směru a dalším zájemcům,

kterí jsou přesvědčeni, že na cestě k četbě a krásné literatuře může přednes významně pomoci.

Publikace obsahuje obsáhlý slovníček pojmů, které s problematikou přednesu a interpretace souvisejí, a bohatý seznam doporučené literatury.

Knihu napsala Ema Zámečnicková, jedna z nejvýraznějších osobností současné dramatické výchovy a přednesu, lektorka mnoha dílen a seminářů a učitelka LDO ZUŠ Na Střežině v Hradci Králové, jejíž recitátoři a soubory vystupují pravidelně také na celostátních přehlídkách Dětská scéna a Wolkrův Prostějov. Text doprovázejí bohaté ilustrace Zuzany Vítkové. Cena 140 Kč.

PŘIJĚTE SI PRO SPRD

V letošním roce jsme se v redakci Deníku dětské scény z různých důvodů sešli ve zúženém redakčním týmu. Proto **VYZÝVÁME VŠECHNY MLADÉ A NADĚJNÉ ZAČÍNÁJÍCÍ REDAKTORY**, kteří by chtěli vyzkoušet své redakční dovednosti a měli chuť přispět svou trochou do redakčního mlýna, aby se nám přihlásili. Můžete přispět s čímkoli: krátkou reportáží z dění na přehlídce, zajímavou fotografií, rozhovorem, sloupkem, notickou, medailonkem, úvahou, analýzou, recenzí, karikaturou, vtipem, zprávou...

ÚKOL PRO ÚČASTNÍKY

Pokud nevíte, s čím byste do naší redakce zrovna dnes přispěli a rádi byste přispěli, máme pro vás připravený úkol. Napište básničku, stačí i jen dvojverší, zachycující vaše dojmy, pocity, zážitky z přehlídky. Své texty nám, prosíme, přineste do redakce. Sídliíme ve třetím podlaží ve Fabrice. Pro inspiraci přikládáme výtvar z neznámého autora zachycený v kuloárech mezi účastníky.

Svitavy, Svitavy,
mě to tady nebaví.

Pokud máte dojmy zcela opačného charakteru, neobávejte se nám je napsat. Odvážní pisatelé dostanou Certifikát SPRD DDS a sladkou odměnu!

Kresba neznámého účastníka DS. Domníváme se, že jde o zpodobnění nějaké výrazné osobnosti ve stodole. Autor získává Certifikát Tichý SPRD. Gratulujeme.

Hierarchie SPRDů

Odvážní mladí, starší, nejstarší spolupracovníci redakce mohou v průběhu přehlídky získat **Certifikát SPRD DDS**.

Co se pod tajemnou zkratkou SPRD skrývá? Zkuste si do písmen dosadit vlastní slova, ale jako nápořdu Vám můžeme nabídnout následující varianty:

S – Samostatně

P – Pišící

R – Redaktor

D – Dopisovatel

Jiný výklad:

S – Skoro

P – Profesionální

R – Redaktor

D – Dodavatel

Nebo

S – Silná

P – Ploutev

R – Ruchadlo

D – Dlábí

Tichý SPRD – může získat neznámý autor, který v davu pronese větu hodnou zaznamenání. Bohužel udělování neznámému autorovi má svá úskalí.

Nezasloužený SPRD – může získat téměř kdokoli a kdykoli a často se stává, že k němu přijde, ani sám neví jak.

Záslužný SPRD – získává redaktor, který vaří kafe, obstarává jídlo, nosí do redakce švestičky a sem tam někomu jen tak mimochodem zachrání život.

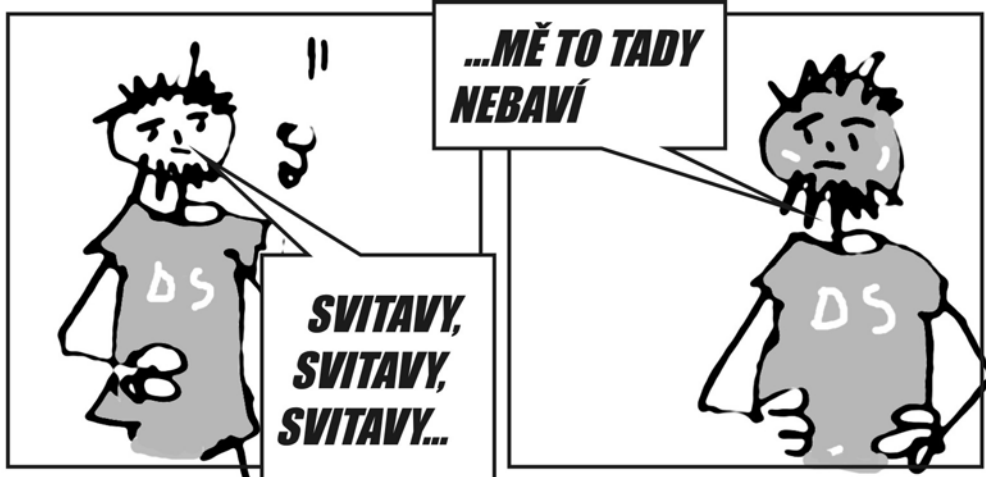
Dokonalý SPRD – redaktor s velkou zkušeností, kdy napsal dva dokonalé titulky pod fotografie. Tím se pasuje na odborníka v psaní titulků.

Čestný SPRD – nejvyšší možný dosažený titul, které může získat pouze výjimečný redaktor, jehož kvality jsou jen těžko slovně popsatelné. Čestných SPRDů bylo dosud uděleno velmi málo, respektive žádný. Přesto není důvod o něj neusilovat. Pan prof. Halík se o něj snaží již několik desítek let a stále marně. V naší redakci na něj aspirují hned čtyři redaktori a jeden fotograf a jeden grafik a jeden pes.

KOMIKS - GLOSA DNE

...A PRAVDA VYŠLA NAJEVO

JANA VOBRUBOVÁ

Cenu Ministerstva kultury za významný podíl na formování moderní dramatické výchovy a za celoživotní činnost v oboru dětského přednesu a divadla měla v rámci letošní Dětské scény převzít Jana Vobrubová, jedna z klíčových osobností české dramatické výchovy a lektorka mnoha Dětských scén. Bohužel se tohoto ocenění nedožila – zemřela 22. ledna 2014 ve věku nedožitých 89 let. Kdo jste ji poznali, můžete jí v těchto dnech věnovat tichou vzpomínku...

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2014

SOBOTA 14. června

8.00–8.45	dílňy pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie	SZŠ
9.00–12.00	vystoupení recitátorů 4. kategorie	kino
9.00–12.00	semináře pro dospělé účastníky A, B, C, S	Fka
13.30–13.50	zahájení přehlídky souborů	
13.50–15.50	1. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény Návyková látka (361. díl seriálu) Eláhop! ZUŠ Praha 4 – Jižní Město	Fka
	Jednou v Chelmu... Dětský dramatický soubor Divadla Vydýcháno, ZUŠ Liberec	Fka
	Karkulkoviny KUK! + kuk! + Zpátečníci, ZUŠ Štítného, Praha 3	Fka
16.30–18.00	beseda lektorského sboru s recitátory 4. kategorie a jejich doprovodem	MMG
16.30–18.45	diskusní klub pro doprovod recitátorů 2. a 3. kat.	SZŠ
	dílňy pro recitátory 2. a 3. kategorie	SZŠ
	seminář R	OttD
16.30–17.15	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 1. bloku	Fka-uč. 3
16.30–18.00	dětský diskusní klub	Fka
17.30–18.45	diskuse o představeních 1. bloku	Fka, stod.
20.30	doprovodný program Poslední trik Georgese Mélièse Divadlo DRÁK Hradec Králové	Fka

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 1.

Redakce: Hana Volkmerová (editorka), Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 1. - 14. června 2014 v 00:13. Náklad 280 ks.